

מצות חליצה פרק שנים עשר יבמות

עין משפט
גר מצוה

גה א מ"י פ"ד מ"ג
יבום הלכה ק"ט סמך
ע"ן נכ עו"ש א"ע מ"י
קמ"ט סמך ד ובי"ט
חליצה סמך ד ובי"ט
כ"ד חליצה סמך ד ו
ג"ב מ"י ס' הלכה י"ג
קמ"ט ס' הלכה י"ג
חליצה סמך ד ו

לקמן ק"י

ג"ב מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
הלכה י"ג

ג"ד ה מ"י פ"ד מ"ג
יבום הלכה י"ג סמך
ע"ן נכ עו"ש א"ע
סמך קמ"ט סמך ד ו

ג"ב מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
הלכה י"ג

ה מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
הלכה י"ג

ה מ"י פ"ד מ"ג
יבום הלכה י"ג סמך
ע"ן נכ עו"ש א"ע
סמך קמ"ט סמך ד ו

הגרות הב"ח
(ה) ג"ב מ"י פ"ד מ"ג
לשון (ו) מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
ע"ן נכ עו"ש א"ע
סמך קמ"ט סמך ד ו

י"ג וכלל זכ"א ח"ב
מנחות י"ג ד"א חמ"ד

[זכ"א במנחת חינוך
ע"ש כ"ד מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
ע"ן נכ עו"ש א"ע
סמך קמ"ט סמך ד ו
ד"ב מ"י פ"ד מ"ג
מ"ט סמך
הלכה י"ג

והיא אמרי דבי רבי ינאי לפי שאינו באמר ואמרה. וה"ל מנה ליה לרבי ינאי הוא טעמא דלמא משום דלאו בני דעה נינהו ותקיא (לקמן דף קי.) דבעינן שיהכינו שניהם וחמאי גמי אמרינן לקמן (דף קה:) דקטנה מולתא בפעוטות וקטן גמי הוא חליץ חי ללא דאיש כתיב בפרשה כיון דלאו בני דעה נינהו וי"ל שב"ד עומדים על גבם ומורים להם לעשות חליצה כדכתיב דהכי גמי אמרינן בפרק ב' דגיטין (דף קכג וסג) דחש"י שכתבו גט וגדול עומד על גבם דכשר ומיהו לענין חליצה שוטה לא חליץ אע"ג דב"ד עומדים ע"ג כדאמר בתוספתא לפי שיש בחליצה רבוי דברים ואין זו דעת כלל לעשות לדעה ב"ד אבל גבי גט שוטה לעשות כי גדול עומד ע"ג כשר ומחשבתו ניכרת מתוך מעשיו שכותב הגט לשמה שכותב עם האיש והאשה והזמן ושם עירו ושם עירה והא דאמר בפ"ק דחולין (דף יב. וסג) גבי וכולן ששחטו ואחרים רואין אוקון שמיטתן כשירה ומוקי לה כר' נתן דלא בעי כוונה לשמיטה משמע דלרבנן דבעו כוונה לשמיטה לא מהני גדול עומד ע"ג דהתם אחרים אין מלמדים אוחו אך שראוהו שלא קלקל וגם אין מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו כמו חליצה ואין מחשבתו חלילה לחיובך בשר בעלמא כדאמר בפ"ק דחולין (דף יג.) דבעינן מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו: **דאמר** רבי ירמיה כל הראוי לבילה כו'. מילתיה דר' ירמיה בפ' המנחות והנכסים (מנחות קג. וסג) גבי ששים ואחד אין כבלים ופר"ך וכו' לא כלל מאי הוי והתנן (סג דף יג.) אם לא כלל כשר וה"ל מאי קשה והא לכתחלה בעינן בילה ואומר ר"י דשחי חסם כיון דאמר הרי עלי מנחה ס"א עשרון לקרבן גדול קמטין ולכך היה לו לעשות הכל בכלי אחד אם בדיעבד כשר בלא בילה ודוקא כי אמר הרי עלי מנחה אמרינן דלקרבן גדול קמטין אבל סחם בלא מנחה לא משמע קביעות בחד מנח דתנן התם (דף קג.) הרי עלי שני עשרונים לביתו בכלי אחד והביא בשני כלים פסול משמע דאם אמר סחם ולא אמר בכלי אחד יכול להביא בשני כלים וה"ל מנח ליה דאם לא כלל כשר אימא לא כלל כהן אלא זר אבל לא כלל כלל פסולה דהכי גמי אמרינן בהקומץ רבה (מנחות דף יג.) וסג) לא ילק כשר ומפרש דהיינו לא ילק כהן אלא זר וי"ל דקבלה היה לו דלפילו לא כלל כלל לביה עיובא וה"ל וחמאי לא מעכב והלא בכמה מקומות כתיב (ויקרא ב) בלולה במנחת מאפה תגור ושל מנחת וכמנחת נכסים (במדבר טו) כתיב טובא בלולה וכן בקרבן נשיאים תריסר זמני וי"ל דלא משמע ליה עיובא כיון דלא כתיב "ויכלל לשון לוי וי"ע" אם יש עיובא בעלמא ככה"ג. א"כ בולתו לרביי לשום דרשה וה"ל בלולה ואמר רחמנא דלא מעכבא מסתמא להכי אהני הא דכתביה דבעינן ראווי לבילה והא דמפקא בפ' גערה בגדרים (דף עג.) אי חרש מיפר אי לא מיפר משום דלאו בר שמיעה הוא וכדכתיב יזרח הייט משום דשמו לא כתיב קרא ושמו אלא אורחא דמילתא דהכי הוי דכי שמת מיפר וקשה לר"י ערל ועמא אמאי משלחן קרבנותיהו נהי דסמיכה לא מעכבא נמא כל שאין ראווי לבילה בילה מעכבת טו טמא מדדרישין בתי"ב מוזבו ולא מנגעו ש"מ עמא משלחן קרבנות דבהבאת קרבנות איירי ועוד מקדמתינן בפ"ק דמגיגה (דף זג.) וסג) טמא מנחת שמה והבאת שמה כל שיטתו בביאה ש"מ דשאר קרבנות משלחן ולא חיישינן שיהא ראווי לבילה וה"ל שמשון הקטן מדאמר בפ' גערה דרין (סנהדרין דף מה:) דלויכא מ"ד נקטעה יד העדים חייב דלא בעי קרא כדכתיב וחמאי לא אמרי' כיון דכתיב יד העדים דבעינן ראווי ליד העדים ושמו יש שום ייתור דמחייב אע"פ שנקטעה יד אי גמי אין סברא לומר שיפטר משום שאין לעדים יד:

כל דבר שהוא מעשה מעכב דכי כתיב ככה דמשמע עיובא דמעשה כתיב וקרייה דבורא בעלמא הוא: כל דבר שמעשה. ורקיקה מעשה היא: מעשה באיש. חליצה שהאשה עושה מעשה בגופו של איש לחשקי רקיקה דלאו מעשה באיש הוא: הפרש שפנן חליצתו תורה אור פפולס. לפוטרה במקום אחר כשר: **אמר** ליה רבי אלעזר כ"כה יעשה *כל* דבר שהוא מעשה מעכב א"ל רבי עקיבא *משם* ראויה ככה יעשה לאיש כל דבר שהוא מעשה באיש *החדש* *שנחליץ* והחרשת שחליצה וחליצת לקמן חליצתה פסולה *קטנה* שחליצה תחלוץ משתגדיל ואם לא חליצה חליצתה פסולה "חליצה בשנים או בשלושה ונמצא אחד מהן קרוב או פסול חליצתה פסולה רבי שמעון ורבי יוחנן הסנדלר מבשרין ומעשה באחד שחליץ בינו לבניה בבית האסורים ובא מעשה לפני רבי עקיבא והכשיר: **ג' אמר** רבא השתא דאמרת קריאה לא מעיכבא לפיכך אלם ואלמת שחליצו חליצתן כשירה תנן דרש שנחליץ והחרשת שחליצה והחולצת מן הקמן חליצתה פסולה מ"ט לאו משום דלא בני קרייה נינהו לא משום דלאו בני דעה נינהו אי הכי אלם ואלמת גמי אמר רבא אלם ואלמת בני דעה נינהו ופומייהו הוא דכאיב להו והא אמרי רבי רבי ינאי לפי *שאינו* באמר ואמרה אלא כי אתמר דרבא אסיפא אתמר דרש שנחליץ והחרשת שחליצה והחולצת מן הקמן חליצתה פסולה אמר רבא השתא דאמרת קרייה מעכבא ילפיכך אלם ואלמת שחליצו חליצתן פסולה ומתניתין כר' ירמיה דאמר ר' ירמיה כל הראוי לבילה *אין* בילה מעכבת בו וכל שאין ראווי לבילה בילה מעכבת שאלו ליה לאבוח דישמואל ייבמה שרקקה תחלוץ המכלל דאיפסלא לה מאהון מני אילימא ר' עקיבא השחא ומה במקום מצוה דאיכא למימר מדי דהוה איימורים דכי ליתנהו לא מעכבי וכו' איחנהו מעכבי אמר ר' ע"ע לא מעכבא מאהון איפסלא ואלא לר' אלעזר והא שני דברים המתירין נינהו *ישני* דברים המתירין אין מעלין זה בלא זה אלא כרבי דתנאי *כבשי* עצרת אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה כיצד שחטן לשמן וזרק דמן לשמן קדש הלחם שחט שלא לשמן וזרק לשמן לא קדש הלחם שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן קדוש ואינו קדוש דברי רבי ר' אלעזר בר"ש אומר לעולם אינו קדוש עד שישחוט לשמן וירוק דמן לשמן (ה) ומי אמר ר' עקיבא רקיקה לא פסלה והתניא "חליצה ולא רקקה

[סוכה לו. ועי' תוס'
לקמן קס. ד"ה ככס
יעשה]
[שבת כט. ועי'
[ע"י פ"ד מ"ג כ"ג י"י
דכסוף איחא שמתן]

[ע"י תוס' גיטין ט"ז.
ד"ה וכו' יטול]

קדושין כה. מדי"ב עג.
כ"ב פ"ד מ"ג מ"י חולין
פ"ג מנחות י"ג ק"ג ע"ה ט"ז

[מנחות ס"א.
פ"ג מנחות י"ג מנחות מ"ה ע"ה]

המלות חלה הכתוב עשיות כל המלות בזביחת האיל ב'פ' ההכלת: כילד ל"ג: לפס קדוש. לפסל ביואל ואין קדוש להיות יתיר באכילה: רקקה

ככה